

VII

AD POMPEIVM VARVM

Strophe Alcaica

Ō, saepe mēcum tempus in ultimum
Dēducte, Brūtō mīlitiae duce,
    Quis tē redōnāvit Quirītem
        Dīs patriīs, Italōque caelō,

Pompei, meōrum prīme sodālium ?
Cum quō morantem saepe diem merō
    Frēgī, corōnātus nitentēs
        Mālobathrō Syriō capillōs.

Tēcum Philippōs et celerem fugam
Sēnsī, relictā nōn bene parmulā,
    Cum frācta virtūs, et minācēs
        Turpe solum tetigēre mentō.

Sed mē per hostēs Mercurius celer
Dēnsō paventem sustulit āere :
    Tē rūsus in bellum resorbēns
        Vnda fretīs tulit aestuōsīs.

Ergō obligātam redde Iovī dapem,
Longāque fessum mīlitiā latus
    Dēpōne sub laurū meā ; nec
        Parce cadīs tibi dēstinātīs.

Obliviōsō lēvia Massicō
Cibōria explē ; funde capācibus
    Vnguenta dē conchīs : quis ūdō
        Dēproperāre apiō corōnās

Cūratve myrtō ? Quem Venus arbitrum
Dīcet bibendī ? Nōn ego sānius
    Bacchābor Ēdōnīs : receptō
        Dulce mihī furere est amīcō.